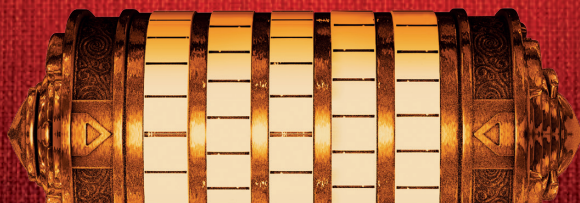




DAN BROWN

El codi Da Vinci

Prepara't per a una carrera
mortal contra rellotge



DAN BROWN

*El codi
Da Vinci*

Fanbooks

Títol original: *The Da Vinci Code*
The Da Vinci Code – Young Adult, © Dan Brown, 2016
© de la traducció: 2016, Scheherezade Surià López
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

Publicat el 2016 per primera vegada als EUA per Delacorte,
un segell de Random House. Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2016

www.fanbooks.cat

Els crèdits de les imatges estan indicats a la pàgina: 439

Fotocomposició: Víctor Igual, SL

ISBN: 978-84-16716-03-6

Dipòsit legal: B. 20.226-2016

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics o gent real s'han fet servir de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i incidents són producte de la imaginació de l'autora i qualsevol similitud amb fets o persones reals, vives o mortes, és totalment una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

En Robert Langdon va trigar a despertar-se.

Un telèfon sonava enmig de la foscor, un so que no li resultava familiar. Va buscar a les palpentes el llum de la tauleta de nit i el va encendre. Amb els ulls mig clucs, va mirar al seu voltant i va veure l'elegant cambra renaixentista amb mobles d'estil Lluís XVI, frescos a les parets i un llit enorme de caoba amb quatre columnes i dossier.

«On coi sóc?».

El barnús de jacquard que penjava d'una columna portava el monograma de l'Hotel Ritz París.

Lentament la boira es va anar esvaint. Va seure al llit i, cansat, va mirar el mirall de cos sencer que hi havia a la paret del davant. L'home que li tornava la mirada era un desconegut: despentinat i fatigat, els seus ulls blaus —normalment plens de vida— estaven apagats i esmorteïts.

L'ombra de la barba li enfosquia la forta mandíbula i a les temples cada cop s'hi veien més fils blancs que s'endinsaven en els cabells negres i aspres.

Va agafar el telèfon.

—Digui?

—*Monsieur* Langdon? —va demanar una veu d'home—. Espero no haver-lo despertat.

Atordit, en Langdon va mirar el rellotge que tenia a la tauleta de nit. Eren les 12.32 de la nit. Només havia dormit una hora i se sentia com si fos mort.

—Sóc el conserge, senyor. Perdoni que el molesti, però té una visita i diu que és urgent.

En Langdon encara estava desorientat. «Una visita?». Va centrar la mirada en una targeta arrugada que hi havia damunt la tauleta de nit.

LA UNIVERSITAT AMERICANA DE PARÍS
es complau a presentar-vos
UNA VETLLADA AMB ROBERT LANGDON,
PROFESSOR DE SIMBOLOGIA RELIGIOSA
DE LA UNIVERSITAT DE HARVARD

En Langdon va gemegar. Els seus llibres sobre pintures i símbols religiosos l'havien convertit en una mena de celebritat en el món de l'art, tot i que no li feia gaire gràcia, i la conferència d'aquella nit —una xerrada amb presentació de diapositives sobre la simbologia pagana oculta als murs de la catedral de Chartres— segurament havia fet enfadar algun conservador d'entre el públic. Era molt probable que algun acadèmic religiós l'hagués seguit fins a l'hotel per buscar-li les pessigolles.

—Ho sento —va respondre en Langdon—, però estic molt cansat i...

—*Mais, monsieur* —va insistir el conserge abaixant la veu, però en un to més greu—. El seu convidat és un home important. Ja puja cap a la seva habitació.

En Langdon es va despertar de cop.

—Ha deixat pujar algú a la meva habitació?!

—Em sap greu, *monsieur*, però un home com ell... No tinc autoritat per impedir-l'hi.

—Qui és, exactament?

Però el conserge ja havia penjat. Gairebé al moment, van trucar a la porta amb insistència.

En Langdon es va aixecar del llit i va notar que els peus s'enfonsaven en la catifa de *savonnerie*. Es va posar el barnús i va anar cap a la porta.

—Qui és?

—Senyor Langdon? He de parlar amb vostè. —L'home tenia un accent francès molt marcat i s'expressava en un to sec i autoritari—. Sóc el lloctinent Jérôme Collet, de la *Direction Centrale Police Judiciaire*.

En Langdon va fer una pausa. «La policia judicial?». La DCPJ venia a ser una mena de FBI, per què el volia veure?

Sense treure la cadeneta de seguretat, va entreobrir la porta. El rostre que va veure a l'altra banda era allargat i ullerós. L'home era molt prim i duia un uniforme blau.

—Puc entrar? —va preguntar l'agent.

En Langdon va dubtar un moment; no ho tenia gaire clar.

—Què vol dir tot això?

—El meu *capitaine* sol·licita la seva experiència per a un assumpte confidencial.

—Ara? —va fer en Langdon—. És més de mitjanit.

—És cert que havia de reunir-se amb el conservador del Louvre aquesta nit?

De sobte, en Langdon va tenir una sensació de malestar. El prestigiós conservador Jacques Saunière i ell havien quedat per prendre una copa després de la conferència, però en Saunière no s'hi havia presentat.

—Sí. Com ho sap?

—Hem trobat el seu nom a l'agenda.

—Espero que no li hagi passat res.

L'agent va sospirar molt seriós i li va passar una polaroid per

l'escletxa de la porta. Quan en Langdon la va veure, es va quedar de pedra.

—Aquesta foto s'ha fet fa menys d'una hora, a l'interior del Louvre.

Mentre mirava fixament aquella imatge tan estranya, la sensació de fàstic inicial va donar pas a la ràbia.

—Esperàvem que ens pogués ajudar amb el que ha passat, tenint en compte els seus coneixements en simbologia i els plans que tenia amb en Saunière.

Ara, en Langdon mirava la fotografia amb una barreja d'esgarripança i por.

—Aquest símbol d'aquí... —va dir— i el cos en aquesta estranya...

—Posició? —va apuntar l'agent.

Ell va assentir amb el cap i va alçar els ulls mentre un calfred li recorria tot el cos.

—No em puc imaginar qui podria fer-li això a algú.

L'agent el va mirar amb una expressió seriosa.

—No ho entén, senyor Langdon. El que veu en aquesta fotografia... —va fer una pausa—. El senyor Saunière s'ho va fer ell mateix.

Capítol 2

A un parell de quilòmetres de distància, l'albí imponent anomenat Siles creuava coixejant la porta d'entrada a una residència de luxe a la Rue de La Bruyère. Portava una cadena amb espines a la cuixa, un cilici. Tots els veritables seguidors del *Camí* duïen aquest accessori —una tira de pell amb punxes metàl·liques que provocava dolor— com un recordatori permanent del patiment de Jesucrist a la creu. La seva ànima cantava per la satisfacció de poder servir Nostre Senyor.

En Siles va travessar el vestíbul i va pujar les escales en silenci per no despertar cap dels seus germans. La porta de la seva cambra era oberta; els panys estaven prohibits. Va entrar i la va tancar.

L'habitació era espartana: terra de fusta sense polir, un tocador de pi i una estora de lona en un racó que li servia de llit. A París només s'hi quedaria una setmana, però durant molts anys havia gaudit d'un santuari molt semblant a Nova York.

«Nostre Senyor m'ha donat un refugi i un objectiu a la vida».

Aquella nit, per fi, en Siles havia sentit que començava a pagar el seu deute. Es va acostar ràpidament al tocador, va buscar el telèfon mòbil a l'últim calaix i va trucar.

—Digui? —va respondre una veu d'home.

—Mestre, he tornat.

—Parla —va ordenar l'interlocutor, que s'alegrava de sentir-lo.

—Tots quatre són morts. Els tres *sénéchaux*... i el *Grand Master* en persona.

Hi va haver una pausa, com per deixar temps per pregar.

—En aquest cas, suposo que tens la informació.

—Tots quatre han coincidit. Per separat. —Va callar un moment perquè sabia que la informació que havia aconseguit de les seves víctimes seria tota una sorpresa—. Mestre, tots han confirmat l'existència de la *clef de voûte*... la llegendària clau de volta.

Va sentir la respiració emocionada del seu Mestre a l'altre costat de la línia.

—La clau de volta...

Segons el saber popular, la germandat havia creat un mapa de pedra, una *clef de voûte* o clau de volta, una làpida gravada que revelava el lloc on es trobava el secret més important de l'orde: un secret tan transcendental que la custòdia era el motiu de l'existència de la mateixa germandat.

—Quan tinguem la clau de volta —va xiuxiuejar el Mestre—, serem a un pas del final.

—Hi som més a prop del que es pensa. La clau de volta és aquí, a París.

—A París? Increïble. Sembla massa fàcil.

En Siles va explicar-li què havia passat aquella tarda, com totes quatre víctimes, instants abans de morir, li havien confesat el mateix: que la clau de volta estava amagada enginyosament en un lloc concret d'una de les antigues esglésies parisenques, la de Saint-Sulpice.

—A la casa de Nostre Senyor! —va exclamar el Mestre—. Com es burlen de nosaltres!

—Fa segles que ho fan.

El Mestre es va quedar en silenci, com si provés d'assimilar el triomf d'aquell moment.

—Has fet un gran servei a Déu —va dir finalment—. Ara, Siles, cal que trobis la pedra. Immediatament. Aquesta nit mateix.

I el Mestre li va explicar com ho havia de fer.

Quan en Siles va penjar, va notar un formigueig a tot el cos per l'expectació. «Una hora —va pensar, content que el Mestre li hagués donat temps per dur a terme la penitència necessària abans d'entrar a la casa del Senyor—. He de purgar la meva ànima dels pecats d'avui».

—El dolor és bo —va xiuxiuejar.

Capítol 3

L'aire fresc d'abril entrava per la finestreta oberta del cotxe de la DCPJ mentre creuava París. Al seient del copilot, en Robert Langdon mirava de posar en ordre les idees. La dutxa ràpida i l'afaitat l'havien deixat més o menys presentable, però no havien aconseguit mitigar-ne l'angoixa. La imatge terrorífica del cadàver del conservador seguia intacta al seu cap.

«En Jacques Saunière és mort».

No podia evitar la profunda sensació de pèrdua que li produïa aquella mort. Malgrat la fama que tenia de solitari, la seva dedicació a les arts el convertia en un home admirable, i en Langdon tenia moltes ganes de quedar amb el conservador.

A fora, la ciutat s'adormia: els venedors ambulants arrossegaven carretons amb ametlles garapinyades, els cambrers treien les bosses d'escombraries a la vorera, uns amants noctàmbuls s'abraçaven per protegir-se de la frescor de la brisa perfumada de gessamí. El Citroën navegava entre el caos amb autoritat, i l'ulular dissonant de la sirena tallava el trànsit com un ganivet.

—*Le capitaine* ha estat molt content de saber que encara era a París aquesta nit —va dir l'agent mentre accelerava en arribar a l'entrada nord dels famosos Jardins de les Tuileries, que en Langdon sempre havia considerat un lloc sagrat. En aquests jardins, el pintor Claude Monet havia experimentat amb la forma i el color i, literalment, havia inspirat el naixement del moviment impressionista.

L'agent va apagar la sirena i en Langdon va sospirar, agraït per la sobtada tranquil·litat. El Citroën va girar a l'esquerra, enfilant cap a l'oest pel bulevard central del parc. Després de vorejar un estanc circular, el conductor va entrar en una avinguda desolada i va sortir a un espai quadrat que hi havia més enllà. Ara podien veure el final dels jardins, emmarcat per un arc de pedra enorme: l'Arc du Carrousel.

Els amants de l'art sentien devoció per aquest lloc. Des d'aquí es veien quatre dels millors museus del món, un a cadascun dels quatre punts cardinals. Per la finestreta de la dreta, en direcció sud, en Langdon veia la façana il·luminada de l'antiga estació de tren que ara era el Musée d'Orsay. A l'esquerra es distingia la part més alta de l'ultramodern Centre Pompidou, que albergava el Museu d'Art Modern. Al darrere, cap a l'oest, sabia que l'antic obelisc de Ramsès s'elevava per sobre dels arbres i era el punt de referència del Musée du Jeu de Paume.

Però era davant seu, cap a l'est i tot just passat l'arc, on en Langdon veia el palau renaixentista que s'havia convertit en el centre d'art més famós del món: el Museu del Louvre.

Construït en forma de ferradura gegant, el Louvre era l'edifici més llarg d'Europa i de punta a punta mesurava tres cops la Torre Eiffel. La façana s'elevava com una ciutadella contra el cel de París; era una estructura magnífica amb més de tres mil metres quadrats de plaça que s'estenien entre les ales del museu. Recordava la primera vegada que havia recorregut el perímetre sencer de l'edifici, un trajecte sorprenent de gairebé cinc quilòmetres d'extensió.

Tot i que es calcula que un visitant hauria de dedicar cinc setmanes per veure les seixanta-cinc mil tres-cents peces que s'hi exposaven, la majoria dels turistes optaven per un itinerari

més breu que en Langdon anomenava «el Louvre *light*»; un recorregut ràpid per veure les seves tres obres més famoses: la *Mona Lisa* i les escultures de marbre de la *Venus de Milo* i la *Victòria Alada*.

El conductor va agafar un walkie-talkie i va parlar ràpidament en francès.

—*Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes.* —Es va girar cap a en Langdon—: El capità el rebrà a l'entrada principal.

El conductor va accelerar i va pujar ràpidament damunt la vorera. Ja es veia l'entrada del Louvre que s'alçava desafiant en la distància: la *Pyramide*.

Aquesta entrada —una piràmide ultramoderna de vidre de més de vint metres d'altura dissenyada per l'arquitecte nord-americà d'origen xinès I. M. Pei— s'havia fet gairebé tan famosa com el museu mateix, tot i que estava envoltada de polèmica.

—Li agrada la nostra piràmide? —va preguntar l'agent.

En Langdon va arrufar les celles. Sabia que era una pregunta amb trampa. Reconèixer que t'agradava la piràmide deia molt poc del teu bon gust i expressar el contrari era un insult per als francesos.

—Mitterrand era un home valent —va contestar ell fugint d'estudi. Del difunt expresident francès, que havia encarregat la construcció de la piràmide, es deia que tenia «complex de faraó», perquè havia omplert París d'art, artefactes i obeliscos egipcis.

—Com es diu el capità? —va preguntar en Langdon, canviant de tema.

—Bezu Fache —va dir l'agent—. Nosaltres li diem *le Tau-reau*.

En Langdon se'l va mirar.

—El toro?

L'home va aixecar les celles.

—El seu francès és millor del que diu, *monsieur* Langdon.

«El meu francès fa pena —va pensar en Langdon—, però els meus coneixements del zodíac són molt millors». L'astrologia era més o menys la mateixa a tot el món i Taure sempre ha estat el toro.

L'agent va aturar el cotxe i va assenyalar una porta giratòria que hi havia al lateral de la piràmide, entre dues fonts.

—Tinc ordres de deixar-lo aquí. Tinc molta feina a fer. Bona sort, *monsieur*.

En Langdon va sospirar, va baixar del cotxe i es va acostar a l'entrada mentre el vehicle arrencava. Va aixecar una mà per picar al vidre, però entre la foscor va veure que una figura pujava l'escala de cargol. Era un home corpulent i de pell morena, d'esquena ampla i cames gruixudes i fortes. Li va fer un senyal perquè entrés.

—Sóc en Bezu Fache —va anunciar quan en Langdon va entrar per la porta giratòria—, capità de la Direcció Central de la Policia Judicial.

En Langdon li va allargar la mà.

—Robert Langdon.

L'enorme palmell d'en Fache va cobrir la mà d'en Langdon amb una força escruixidora.

—Senyor Langdon. —Els ulls foscos del capità es van clavar en els seus—. Acompanyi'm.